

POSTANOWIENIE

19 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 19 grudnia 2023 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa P. Ł. i M. N.

przeciwko P. N. i A. N.

z udziałem interwenienta ubocznego S. spółki akcyjnej w S.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej A. N.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z 13 grudnia 2022 r., V ACa 293/21,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od pozwanego A. N. na rzecz powodów kwotę 5 400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia pozwanemu A. N. do dnia zapłaty.

3. zasądza od pozwanego A. N. na rzecz interwenienta ubocznego kwotę 8 100 (osiem tysięcy sto) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia pozwanemu A. N. do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Pozwany A. N. wywiódł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 13 grudnia 2022 r., wydanego w sprawie z powództwa P. Ł. i M. N. o zapłatę.

Pozwany uzasadnił potrzebę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jej oczywistą zasadnością, wynikającą z naruszenia przez sądy rozpoznające sprawę art. 369 w zw. z art. 366 § 1 i 2 k.c. poprzez zasądzenie roszczenia solidarnie od pozwanych, pomimo braku przesłanek solidarności. Skarżący zarzucił również oczywiste naruszenie art. 367 § 3 k.p.c. poprzez wydanie zaskarżonego wyroku w składzie jednoosobowym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Tak uzasadniony wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie mógł odnieść oczekiwanego skutku. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest bowiem oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście

nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Żaden z argumentów przedstawionych przez skarżącego nie wskazywał na oczywistą zasadność skargi.

Odnosnie do zakwestionowanej odpowiedzialności solidarnej dłużników argumentacja pozwanego nie znajduje oparcia w uzasadnieniu samego zaskarżonego wyroku, ich roszczenia zostały bowiem zasądzone *in solidum*, inaczej mówiąc w reżimie solidarności niewłaściwej, która charakteryzuje się właśnie tym, że pomiędzy zobowiązanymi nie zachodzi relacja uzasadniająca solidarność ustawową. Ten typ odpowiedzialności pomiędzy pozwanymi znajduje uzasadnienie w tym, że każdy z pozwanych jest odpowiedzialny za należyte spełnienie świadczenia (wykonanie robót) na oddzielnej podstawie. Obniżenie zaś stopnia zawinienia jednego z nich nie wpłynęłoby automatycznie na powiększenie stopnia zawinienia drugiego.

Natomiast jednoosobowy skład sądu został wyznaczony na podstawie art. 15 zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem przeciwdziałaniu i zwalczaniu COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych. Wprowadzenie tego przepisu Sąd Najwyższy uznał wprawdzie za środek nieproporcjonalny do celu, jakim jest zapewnienie ochrony zdrowia w uchwale z 26 kwietnia 2023 r., III PZP 6/22, jednak pomijając kwestie ewentualnej wadliwości tej uchwały, znajduje ona zastosowanie tylko w odniesieniu do orzeczeń, które zapadły po dacie jej wydania. Zważywszy, że zaskarżony wyrok został wydany w grudniu 2022 r., nie istnieją podstawy do stwierdzenia nieważności postępowania na tej podstawie.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

AD

[ms]